

J O V E N Í V O L A
=====

Maig-Juny-Juliol 1959

E d i t o r i a l

EL JOC DE L'ART

Com un joc, la música té la meravellosa incògnita de la sorpresa. L'atzar del joc ens porta a recerques sorprenents, inexplicables moltes vegades. Només la troballa del secret desperta la curiositat del joc. Els infants s'apressen a la incògnita del resultat possible, del misteriós descabdellament. El joc és retrobament, és recerca de noves fórmules, de nous camins poètics. En el joc tots els camins són possibles.

L'Art és un joc. La música - l'art de combinar els sons d'acord amb les lleis de la melodia, harmonia i ritme, segons una aproximada definició - és talment un joc, que val a dir una incògnita, una recerca i un retrobament. Res més inefable que la troballa del sentit musical, que la satisfacció íntima de la descoberta del músic contemplatiu dins d'un mateix, davant del fet de reconèixer la pròpia vivència musical, íntima, profunda. Els camins de l'art són inexhauribles. El músic, l'artista, descobreix nous horitzons, panorames inèdits a cada instant. La visió contemplativa del paisatge es fa interior i es tradueix en expressió musical. Però el descobriment d'aquest paisatge, d'aquest món d'interioritats que ens ha transcrit el compositor, l'interpret, és un privilegi de selecció. Cal endinsar-se pels mateixos camins, contemplar els mateixos panorames, assaborir les idèntiques manifestacions del paisatge musical, per a comprendre tot el sentit d'aquest Art sublim, d'aquest inefable joc.

L'Art - la gran trama del joc - no té límits. I així, és simplement igual (si sabem jugar bé) descobrir l'encanteri i la

i la màgia del joc musical en un concert de Bach, de Mozart o de Beethoven, interpretats per un gran artista, com, per exemple, en una audició del "Divendres Sant", de "Teresa" o de "La mort de l'escolà". El joc no té límits ni secrets inescrutables. És simplement l'Art del retrobament, de la recerca. El mateix diria d'un dels nostres assaigs o d'una laboriosa gravació de discs. Perquè, no oblidéssim que en el joc de l'Art tots els camins condueixen a infinites troballes.

- - - - -
ADEU A CARLES RIBA

La mort no pressentida ens ha ferit. Un grup dels amics, devotament fidels, hem acompanyat el poeta Carles Riba en el seu darrer viatge. L'enigma de la mort - ell, el clàssic ! - el coneixia a fons, i en sabia els preciosíssims secrets. Coneixia l'atracció de l'absolut, el límit de les esperances, i saltà com un cadell els marges de les més altes aventures.

Ens ha dit l'últim adéu melangiosament perquè se sentia estimat i venerat, ell, l'humil de tots els coneixements, el mestre dels dies nostres. En la conquesta de la mort haurà retrobat el premi, el guardó definitiu a la lluita per una gran recerca: L'absoluta plenitud. Llançat entre dos mars, vogant entre el pensament i els sentits, entre l'esperit i el cos, la idea i la paraula, Riba delega l'altra Riba, la Riba més alta de totes les esperances.

Ell ha vist darrera seu aquesta corrua de joventut - esperit i cos, ànima i voluntat - que l'ha portat a pes de braços, que l'ha plorat amb esperança. I haurà sentit els darrers mots dels joves que delitaven el seu mestratge, obscurs, amb vergonya, ressò dels seus propis mots a un "Poeta mort"

"Sempre darrera
els ocells invisibles
de l'esperança,
¿fins on ha anat aquesta
vegada, que no torna?"

Adéu a Carles Riba! Adéu al gran home que ha estat ideal i força d'una gran generació, i que serà, indubtablement, un dels exemples més esplendorosos de la nostra època. La seva fidelitat per damunt de totes les coses. Era l'amic. Amic de les grans prometes, amic de l'art i la bellesa, de les ressonàncies clàssiques. I per tant, amic de l'Orfeó Català.

Carles Riba es sentia unit conviccionalment a la nostra obra com ho palesà en diferents circumstàncies. Darrerament amb la seva assistència al sopar de clausura de les festes del cinquantenari del Palau de la Música Catalana, on ostentà la representació de l'Institut d'Estudis Catalans. El seu amor reverent i la seva fervorosa admiració per tot el que representa la nostra Entitat, el resumí

meravellosament en una tannka del seu llibre "Del joc i del foc", que titulà simplement "Orfeó Català":

"Que pura em sembles
amb tantes veus composta,
pàtria, de tanta
esperança que aspira
per damunt les senyeres!"

L'autor de les "Estances", "Elegies de Bierville", "Salvatge cor", "Esbós de tres oratoris", i el magnífic traductor-re-creador de "L'Odissea", tingué darrerament la gentilesa d'acceptar la nostra invitació per inaugurar l'Exposició del Llibre Català al nostre estatge amb motiu de la diada de Sant Jordi. En aquest acte inaugural vingué acompanyat de la seva muller, l'exquisida poetessa Clementina Arderiu. Amb paraula concentrada i continguda eloqüència, es referí al clàssic origen del llibre, a la Grècia antiga, com un miracle profetitzador del que esdevindria després, sobretot, el "fenomen llibre". Riba, aplaudit, felicitat, dedicà uns sinceríssims elogis al nostre Orfeó i a tot el que representa la nostra obra. Després, en amical col·loqui, conversà amb alguns cantaires a la Sala de Juntes.

De retorn a casa seva, vaig tenir el goig immens de conversar amb el matrimoni Riba dins el taxi - tal com havia fet també d'anada-. Recordaré sempre amb quina emoció em parlà del sopar a què havia estat convidat, un mes abans, al Palau de la Música Catalana. M'elogià l'ordre admirable d'aquella significativa festa, i em confessà que davant l'esplendorositat de l'acte hagué de retenir, emocionat, les llàgrimes. "Em sorprengué la gran serietat dels nois" I jo de seguida vaig recordar, en ell, "aquell infant d'ulls bonics" que, en els seus seixanta-cinc anys i davant el marc d'una visió corprenedora, havia de retenir "una lenta llàgrima taciturna".

Clementina Arderiu, que havia estat deixebila del Mestre Millet, em recordava igualment la figura senyera de l'enyorat Mestre. D'arribada a casa seva, aquestes foren les darreres paraules que em digué Carles Riba: "Estic molt complagut. I ja sabeu que sempre estic a la disposició de l'Orfeó Català".

Sempre dispost, l'esguard temorenc, el pensament concentrat, el cor com un infant, ens ha deixat per un més enllà sortós, sense ombra ni tenebra. Ell ha sabut encarar-se amb la mort, tal com havia pressentit feia més de quaranta anys, en una deliciosa "estança":

"Ulls meus, closos em fóssiu amb porta de tenebra,
i el vostre esguard girant endins, de cara al cor,
portant a la fidel imatge que no mor,
i a l'adoració que l'estreny, i a la febre,
aquesta coneixença tan viva del sentit,
tan corporal, però ja lliure de patira;
la mort faria de la bella carn pastura
sense que en tremolés la imatge dins mon pit".

Carles Riba no ens ha deixat definitivament, totalment. - Continua viu, en l'esperit, en el missatge, en la significació de la seva obra. Carles Riba ha escrit un sol poema. El poema de la pròpia vida. I ara ha posat punt final al seu cant d'esperança i de recerca. Però el poema resta, roman com un monument a totes les generacions. Un monument d'esperança per a una joventut més ardent i més sàvia. Tal com havia escrit darrerament Clementina - encara sentirà el seu nom: Tina, Tina? -,

"Un poema que s'acaba
no fa por".

Adéu a Carles Riba! Adéu al mestre infatigable, al filòleg expertíssim, al clàssic consumat, al poeta universal! Ell continuarà el seu influx damunt d'aquells que havíem posat en ell la nostra esperança.

"Seré un cor dins la fosca;
porpra de nou amb l'alba".

Adéu a Carles Riba!

ANTONI SABAT

LA MEVA "JOVENÍVOLA "

Quan d'entre un grup de cantaires sorgí la iniciativa de crear "Jovenívola", teníem la il·lusió d'iniciar un instrument que servís per a un triple objectiu i per a una ambició. D'una banda, un mitjà de comunicació constant, fonamentalment entre els cantaires, una mena de carta col·lectiva (ja que "Jovenívola" no és avui per avui altra cosa i encara en un sentit purament "entre nosaltres") en la qual tingués cabuda tot quan afecta la vida del nostre Orfeó, tot allò que es parla i es comenta entre assaig i assaig o entre audició i audició, totes aquelles iniciatives que podien compenetrar més i més els nostres cantaires entre ells i amb aquells que viuen des d'un altre punt de vista, però gairebé amb la mateixa intensitat, els neguits de la casa. "Jovenívola" havia de ser, a més, un mitjà d'establir un intercanvi de mútua col·laboració, estímulant els cantaires i els amics del Chor per tal que es manifestés sin sobre tot allò que pugui tenir un interès viu, i no solament allò que més de prop i des d'un punt de vista artístic i popular es cau a la nostra obra, sinó fins i tot allò que pugui tenir un sentit més general i més obert. Finalment, "Jovenívola", sempre dintre de la seva missió actual de carta oberta a tots els cantaires, havia de ser un magnífic instrument per a col·laborar en l'obra de la nostra formació cultural i artística amb la participació d'altres amics amb els quals la Secció Choral de l'Orfeó Català compta d'una manera incondicional.

Tenia també una ambició que només a través del temps podia assolir-se: que "Jovenívola" algun dia amb més amplitud, i obtinguts tots els beneplàcits, es convertís en alguna cosa definitiva.

Per arribar ésser realitat aquesta ambició, precisava, però, que la iniciativa d'uns quants es convertís un dia en la il·lusió de tots.

Ara, a punt d'acabar-se el curs actual, és bo mirar una mica enrera, traient els ensenyaments del cas, per cercar els camins més adients que ens portin al compliment de les nostres finalitats.

Primer de tot se m'acut, si "Jovenívola" ha nascut per als cantaires i és filla mateixa d'ells, ja que cantaires són els seus iniciadors, ¿quina és la idea que els cantaires tenen de l'actual "Jovenívola"? Si no és el que ells pensaven, ¿què cal fer perquè ho sigui? ¿Què cal fer, sobretot, perquè aquesta carta oberta a

tots ells, reculli realment les vibracions dels que componen aquesta fran família?

Ningú millor que els cantaires per a dir la seva, perquè si "Jovenívola" no omplís el seu primer objectiu, movent l'interès de tots i essent realment un complement de la nostra vida orfeònica, deixaria de respondre a la idea inicial dels seus promotors.

Són grans els projectes que es tenen per al pròxim curs. Projectes dignes de l'esforç que en tots els ordres ha fet enguany l'Orfeó Català, però cal que la il·lusió es mantingui viva perquè la realització d'aquests projectes fruiti d'acord amb l'esforç que es necessita per a portar-los a la pràctica.

Per això demanem la col.laboració de tots. Ben entès que la col.laboració no significa dir que "sí", ni respondre "amén" o no respondre res. Tot al contrari, la col.laboració vol dir necessitat d'expressar els punts de vista personals, de manifestar els neguits i les preocupacions que es tenen, tant sobre el tema general com sobre tal o qual tema concret, perquè si "Jovenívola" és per a tots, som tots també els qui, portant el nostre granet de sorra, l'hem de fer possible, no perquè continuï com fins ara, sinó perquè s'acosti, encara que sigui a poc a poc, a la realització de la gran ambició del primer dia.

Nosaltres tenim fe que serà possible aconseguir aquest propòsit perquè estimem l'objectiu que perseguiu, però la vostra fe, com la de tots aquells que us acompanyen, ha de ser una fe viva que cada dia es renovi, una fe plena de neguits amb contacte constant amb la realitat, que reculli els nobles afanys de cada dia i que expressi el sentiment de tots sense ni una sola excepció.

FELIX MILLET

UN DEUTE DE GRATITUD

A vegades els homes, els pobles i les institucions sofreixen oblit quan es tracta de mostrar la seva gratitud vers alguna persona que s'ha distingit per la seva obra, per la seva actuació o pels seus mèrits extraordinaris, i l'oblit sol ésser més freqüent quan la persona així destacada té un contacte més continuat i més íntim amb aquells a qui pertoca de fer-li palès l'agraïment, vull dir que llavors és més fàcil de passar gairebé desapercebuda. I dic això perquè crec que l'Orfeó Català potser es troba en aquest cas.

Hem de reconèixer ben sincerament, però, que la nostra Junta Directiva ha procurat sempre donar mostres de la seva reconeixença a tots aquells components de la nostra Entitat que n'han estat mereixedors. Amb tot, crec que l'Orfeó Català està pendent de demostrar la seva gratitud vers una persona que porta una molt llarga i eficient actuació dintre de la nostra Secció Choral.

En altres Associacions he pogut apreciar elements que hi han desenrotllat una forta activitat i una ferma constància, però com el cas que tot seguit us exposaré, no n'he conegut cap.

Es tracta d'una cantaire que forma part de l'Orfeó Català fa més de seixanta anys sense interrupció. Amb una continuïtat sense límits, amb una fermesa a tota prova i realitzant una tasca ben profitosa per al nostre Orfeó, ella no ha defallit mai i actualment encara la veureu en els nostres rengles amb tota aquella plenitud que el bon Déu li ha concedit per tal d'enaltir més la seva estimació envers l'obra de l'Orfeó Català.

Ella no ha estat mai el que se'n diu una figura decorativa (en el sentit d'ineficàcia); sempre al millor servei de l'Orfeó i en els moments actuals és un record vivent de la gloriosa vida artística i cultural de l'Orfeó Català. Per això s'ha fet creditora a l'agraïment, a l'afecte i a la consideració de tots. Cal tenir present el que ella ha realitzat. A més de cantaire, és professora de solfeig de la Secció de senyoretas, de la qual fou una de les fundadores; és cap de corda de les sopranos i havia estat també notable solista.

Amb tots aquests antecedents, ja suposo que sabreu a qui em refereixo; la senyoreta Pilar Roca.

Ja veieu, doncs, si és cert tot el que he dit i si n'és, encara, d'activa actualment. Ella també va ésser de les que va contribuir amb el seu treball a brodar la nostra molt estimada Senyera, i per això solament, ja mereix el nostre agraïment més sincer.

Sí, senyoreta Pilar Roca, el vostre exemple, la vostra abnegació i la vostra tasca constant i la compenetració amb les nostres coses, fan que tots els cantaires ens sentim orgullosos de comptar amb una companya de tanta de vàlua per a la nostra Obra.

Confio, doncs, que la nostra Junta Directiva, amatent sempre a reconèixer uns mèrits allí on són, sabrà tenir en compte l'esforç dut a terme per aquesta nostra modèlica cantaire i farà tot el possible per a testimoniar-li la gratitud que per ella tots sentim.

EMILI JOVE

EL POETA DE LA TERRA

=====

Sempre és d'actualitat rememorar la figura gloriosa de Mossèn Jacint Verdaguer, el poeta de la terra, els versos dolcíssims del qual han estat sempre els més musicats, perquè ells sols ja són música pura. L'Orfeó Català els ha cantat i els canta en obres que tenim per immortals. El cicle montserratí i els grans poemes del Mestre Nicolau. Per cert que ve a tomb recordar que l'any 1900, en es-trenar-se al Teatre Líric "La mort de l'escolà", Mossèn Jacint Verdaguer, junt amb el Mestre Nicolau i la mare del Mestre Lluís Millet, va presenciar des d'una llotja el triomf d'aquesta obra cim.

També recordarem que, en fer-li sentir al piano el Mestre Nicolau les primícies del seu celebrat "Divendres Sant", el nostre poeta exclamà emocionat: "Això és fer Evangeli..."

BLANES I JOAQUIM RUYRA

=====

L'anada a Blanes, aprofitant la sortida de fi de curs, ens ha encaminat a parlar una mica d'un dels homes més representatius de les nostres lletres: Joaquim Ruyra.

Gairebé tothom coneix algunes de les seves obres en prosa i potser, no tants, algun dels seus reculls de versos. En unes i altres es respira al costat d'aquella senzillesa admirable que les fa entenedores i agradables, àdhuc a aquells que no tenen cap coneixement literari, una extrema elegància de llenguatge i una finor espiritual que colpeix.

Ell era un enamorat de Blanes, i la vila, que en vida ja l'havia homenatjat, li ha correspost darrerament reproduint en pedra el seu nom.

Però Ruyra té per a nosaltres, encara, un especial interès per la seva gran semblança en moltes coses amb el Mestre Lluís Millet. La peculiar modèstia de l'un i de l'altre, el seu sentit franciscà de la vida que els portava a regalar-se en tot allò que és més delicadament sublim.

El Ruyra de les "Coses benignes" colpeix per l'extrema elegància amb què sap escriure les més variades visions, "les aigües eren tan serenes que la naturalesa del fons marí s'hi transformava amb febles coloracions", o bé, quan parla del Convent, "feia l'efecte d'un vaixell enorme enclavat a terra per la popa". Ell estimava les coses benignes com aquell Pare Sadurní del seu llibre, i no tenia por que les "dolçors del clima, les elegàncies de la naturalesa decantin els cors a la mol·lície i a la voluptuositat", i així, segueix dient "com les inclemències i espadats d'altres comarques els decanten a vicis tal vegada més feréstecs". La seva por, però, tenia un sentit molt més profund "ah Déu te guard l'olor franciscana de la Costa Brava! Déu te guard a tu també de perdre'n l'olor franciscana, país dolç i amable".

Aquell Pare Sadurní que tenia una "veu feble i entelada ordinàriament", però que "s'obria a notes atenorades" amb "la pell del rostre que se li acoloria com si transparentés una roentor interior", aquell Pare Sadurní que adonant-se del seu exaltament de sobte es tornà "cendrosament pàl·lid", era una mica l'encarnació franciscana de Joaquim Ruyra.

Fa anys, el 1935, ell i el Mestre Millet rebien l'homenatge d'uns milers de joves que cregueren veure en ells per la seva netedat espiritual, que es traspuava en la música de l'un i en els escrits de l'altre, i, ensem, per llur reconegut valer en el món artístic, les dues grans figures representatives del moment. Jo hi era al costat d'ells, i recordo com si fos ara la reacció de l'un i de l'altre.

L'Orfeó Català havia cantat per encàrrec d'aquells milers de joves i era a la mitja part en el nostre Palau de la Música que els dos mestres Ruyra i Millet rebien l'homenatge dels presents. Millet, damunt de l'entarimat escoltava una d'aquelles interminables ovacions que sent l'Orfeó després de cantar, quan pujà Mestre Ruyra a fer-li companyia. A cadascú li lliuraren unes branques de llorer amb una llaçada catalana, i jo, autèntic escolà en aquell moment, vaig dir en nom dels milers de joves aplegats unes paraules d'admiració i d'agraïment.

Els dos estaven a la tarima, els dos amb aquell bigoti mig caigut i ja una mica cendrós, més descurat el de Joaquim Ruyra. Millet alt secardí, amb aquell posat senyorívol que el distingia. Ruyra una mica més petit i una mica astorat, amb els seus ulls de fura, en veure aquell bé de Déu de jovent que aplaudia dos vells, precisament per la magnífica joventut del seu esperit.

Finalment, Ruyra s'adreçà a l'auditori, forfollà les seves butxaques. Recordo que li caigué la branca de llorer, atrafegat com estava, i es va mig abaixar per a collir-la, deixant-ho finalment córrer. I una mica vermell perquè passaven els minuts enmig d'un gran silenci, i de les butxaques no en sortia el paper que buscava. Per últim, el paper sortí, i amb veu tremolosa llegí el següent vers, saturat d'aquella unció que respiren tots els seus escrits:

FE

Crec que Jesús és Déu, el cor m'ho diu,
i enamorat segueixo sa doctrina;
no vull saber la causa ni el motiu
de res que hagi dictat sa veu divina;

vull creure refiat, cluca la nina,
el cor rendit, l'enteniment passiu.
Senyor, sóc un infant, aquí em teniu;
sols vostra mà de pare m'encamina.

Ja sé on em portareu; mes... vull ana-hi,
vull seguir la remor del vostre peu
amunt, amunt, fins al mateix Calvari.

Em plau morir en el llit pairal, la creu,
i mentre l'agonia m'aclapari,
pensaré amb goig que em ressuscitareu.

El Mestre Millet se'l mirava i s'engrescava aplaudint al final, junt amb el públic. "Bonic -deia- bonic..." Però, com que la gent continuava aplaudint, i Ruyra ja havia saludat moltes vegades, el Mestre Millet va comprendre que era ell ara qui havia de dir alguna cosa. En avançar-se en acció de parlar, es va fer un gran silenci: Ruyra se'l mirava i Millet mirava a Ruyra i l'auditori. De sobte, adreçant-se al públic, digué simplement: "Jo que sóc un escolà, com els escolans no dic altra cosa que "Amén", i girant-se tot nerviós, amb aquell braç que semblava més llarg del que era, em ventà a mi una plantofada al bell mig de la galta, que segurament s'encengué, mentre em deia amb aquella bonhomia seva, però una mica nerviós: "Noi ho has fet molt bé."

Aquella plantofada encara em sembla que la sento i us asseguro que ella no va fer minvar en mi ni una engruna el gran amor que jo sentia pel gran mestre, i m'ha semblat que ara que tots plegats anàvem també, amb el nostre fundador - perquè ell ens acompanya sempre - a Blanes, on Millet i Ruyra es retrobaran, perquè Ruyra també hi serà, encara que no ens ho sembli, era bo de comptar-vos aquesta anècdota que és una mena de lligam misteriós entre ells dos, i del qual jo vaig ésser un testimoni viu.

F. M.

=====

A C T I V I T A T S

Concert dedicat al Mestre Antoni Nicolau
9 maig 1.959
- - - - -

Una audició d'obres del gran Mestre Antoni Nicolau per l'Orfeó Català constitueix sempre un esdeveniment de relleu extraordinari. Totes les insuperables creacions del Mestre Nicolau, ja és sabut que foren escrites expressament per a l'Orfeó Català, i ell les ha estrenades, les ha donades a conèixer i les ha fetes admirar com es mereixen.

L'afortunada conjunció dels tres valors, el poeta Mossèn Jacint Verdaguer, el músic Antoni Nicolau i l'interpret Orfeó Català, ha estat un veritable miracle dins l'art choral català, per tal que, aquest art digne i noble del nostre poble tingues un contingut propi, una fesomia racial autèntica i no morís mai.

El Mestre Nicolau nasqué a Barcelona el 8 de juny de l'any 1858 i, després d'una vida intensa, esmerçada tota ella a la música com a pedagog dirigint l'Escola Municipal de Música de Barcelona, com a educador de multituds en tant que director d'Orquestres per ell creades, i com a compositor insigne, va morir a la mateixa ciutat comtal, el 26 de febrer del 1933, vorejant els 75 anys d'edat.

La nostra Entitat, fidel al record i a tot el que deu a l'eximi autor de "La mort de l'escolà" i de tantes altres obres immortals, ha commemorat el primer centenari del naixement del Mestre Nicolau, amb el concert-homenatge que li dedicà el dissabte, 9 de maig darrer, a la nit, al Palau de la Música Catalana.

Un públic molt selecte i nombrós es congregà a la sala i li donà l'aspecte d'una solemnitat, com esqueia a la personalitat il·lustre que s'homenatjava.

Sota la direcció del mestre Lluís Ma Millet, en la primera part la nostra Secció Choral interpretà sis composicions del bellíssim Cicle Montserratí del Mestre Nicolau: "Cançó de la Rosa", "Cançó dels llauradors" (solista Sr. J. López Esparbé), "Cançó de la Moreneta", "Cançó del Pelegrí", "Salve Montserratina" i "La mort de l'escolà" (amb el "solo" a càrrec de la Srta. Sònia Albaladejo).

Del mateix eximi autor foren les obres interpretades en la tercera part: "El Noi de la Mare", "Teresa" (solista Srta. Laura Núñez), "Entre flors" i "Divendres Sant", el magnífic poema choral a catorze veus en quatre chors, amb el quartet solista, Srtes. Montserrat Salvadó, soprano; Anna Pi, contralt; Srs. Galetà Benom, tenor, i J. López Esparbé, baix.

Difícil és descriure com emocionaren, com penetraren cor i esperit endins dels oients totes i cada una d'aquestes subtils composicions de lletra i música tan identificades, tan fosques, en la més excelsa de les inspiracions. Devotament, amb la màxima perfecció, eixiren dels nostres cantaires dominats per la batuta del mestre Lluís Ma Millet; i amb fervorós recolliment foren escoltades pel públic que, al final de cada obra, exterioritzava la seva emoció amb nodrits i perllongats aplaudiments.

Moments culminants foren l'exquisida "Cançó de la Moreneta", que les noies brodaren deliciosament i que calgué repetir, al final de "La mort de l'escolà", la partitura del qual el mestre Millet alçà davant del públic que, a peu dret, l'aplaudí llarg estona, i, per últim, en ressonar les darreres notes del cor prencdor "Divendres Sant".

La memòria del Mestre Antoni Nicolau, doncs, fou dignísimament honorada en aquest concert a través de les seves immarcescibles pàgines musicals, i els seus intèrprets, orfeonistes, solistes, el mestre Josep M^a. Roma, que féu els acompanyaments amb l'orgue, i especialment el mestre Lluís M^a. Millet, veieren la seva tasca premiada amb els abrandats aplaudiments de l'auditori, que el nostre director compartí amb els subdirectors, mestres J. Tomàs i J.J. Llongueres.

En la part central del concert fou donada la Col·lecció de "Set Cançons Populares Catalanes", recollides i harmonitzades per a chor mixt pel mestre Eduard Toldrà, integrada per les obres: 1) "Matinet me'n llevo jo", 2) "De Mataró varem venir", 3) "Sota el pont d'or", 4) "El pardal", 5) "Flor d'olivar", 6) "Ai minyons que aneu pel món" i 7) "No t'espantis, Alabau".

Les que duen els números 2, 3 i 6, les cantà el nostre Orfeó en 1^a. audició, i les restants com a estrena.

Les harmonitzacions de l'il·lustre Director de l'"Orquestra Municipal de Barcelona", mostren la destacada personalitat musical, la depurada tècnica i tota la distinció que el mestre Eduard Toldrà ha fet palesa en totes les seves composicions, moltes de les quals, són ja ben conegudes i populars.

El públic aplaudí merescudament cada cançó i obligà a repetir "El pardal", "Ai minyons que aneu pel món" i "No t'espantis, Alabau", aquesta darrera dirigida pel mateix mestre Toldrà, al qual es dedicà una afectuosa ovació.

= = = = =

Concert a Arenys de Mar
7 juny 1.959

Afectuosament invitat l'Orfeó Català per cloure amb els seus cants i la seva cordialitat les brillants festes celebrades pel meritíssim Orfeó Seràfic, d'Arenys de Mar, que dirigeix el Rvnd. P. Manuel M^a. de Lipà, caputxí, amb motiu del Cinquantenari de la seva fundació, la nostra Secció Choral es traslladà a la culta i amable vila, el diumenge dia 7 de l'actual mes de juny, a la tarda, amb tren especial. L'acompanyaren el President senyor Fèlix Millet, el Vice-President senyor Vilardaga, i el Secretari senyor Saperas, junt amb un grup de familiars i agregats.

El mestre Lluís M^a. Millet es trobava ja a Arenys, on havia anat al matí i va assistir als actes que hi tingueren efecte, consistents en una Missa Solemne, durant la qual fou benefida la nova Senyera de l'Orfeó Seràfic, i un dinar de germanor que aplegà les autoritats civils i eclesiàstiques de la localitat i un gran nombre d'altres concurrents.

Una pluja persistent que estengué el seu vel gris damunt tot el litoral, privà els excursionistes de contemplar l'encís del mar i de les platges endiumenjades. Malgrat la petita contrarietat, a l'estació d'Arenys eren esperats per nombros públic i representacions d'Entitats amb les Senyeres de l'Orfeó Seràfic, Choral Santa Maria, Chor "L'Esperança" i Secció Choral del Gran Casino. En aturar-se el tren esclataren nodrits aplaudiments i després de canviades efusives paraules de benvinguda, la comitiva es dirigí al local del concert.

Era la segona vegada que l'Orfeó Català portava el seu missatge artístic a Arenys de Mar, per bé que de l'una a l'altra havien transcorregut no menys de 56 anys! En aquella ocasió, l'any 1903, un senyor massa protocolari provocà unes incidències pintoresques, que encoratjaren els bons arenyencs i l'Orfeó Català assolí un triomf complet dels seus postulats.

La nova actuació dels nostres cantaires era esperada amb interès, ja que Arenys sempre s'ha distingit per la seva afició al cant, i l'Orfeó Seràfic, amb el seu brillant historial de mig segle, és un autèntic exponent de l'espiritualitat d'aquella feineravila.

A les 6 de la tarda tingué efecte el concert del nostre Orfeó, al Teatre Sala Mercè, ocupat per un molt nombros auditori, que en sortir a l'escenari els orfeonistes els saludà amb afectuosos aplaudiments.

Sota la direcció del mestre Lluís M^a. Millet, s'interpretaren "L'hereu Riera", de Cumelles Ribó; "El desembre congelat", de Mn. Romeu; les "Set Cançons Populares Catalanes", del mestre Toldrà, i "La sardana de les monges", de Morera, totes les quals escoltà el públic amb simpatia i les aplaudí.

En l'intermedi, es reuniren a l'escenari l'Alcalde d'Arenys, Sr. Joaquim Doy, la Junta de l'Orfeó Seràfic i els nostres directius que es trobaven presents a l'acte que es celebrava. El benemèrit director de l'Orfeó Seràfic, Rvnd. P. Manuel Mª de Lipà, amb càlides i emocionants paraules, explicà l'apostolat que exerceix l'esmentat Orfeó i el goig que sentien amb la visita de la nostra Entitat, a la qual agrai la seva participació en aquella festa culminant de les Noces d'Or de l'Orfeó Seràfic. Acabà fent l'ofrena d'un artístic pergami que perpetués el record d'aquella jornada, i pregà a l'Alcalde que fos ell qui el lliurés. Així ho va fer el senyor Doy, en nom de l'Orfeó Seràfic i de tota la població d'Arenys de Mar, enmig dels aplaudiments de tot el públic a peu dret. A tots contestà el nostre President senyor Fèlix Millet, amb un breu però vibrant parlament, com és en ell habitual.

Reprès el concert, integraven la segona part "Bruc i galzeran" i "El rústec villancet", de Ll. Mª Millet; "Pregària a la Verge del Remei", del Mestre Ll. Millet, i les obres del Mestre Nicolau, "Cançó de la Rosa", "Cançó de la Moreneta", "Salve Montserratina", "La mort de l'escolà" i "Divendres Sant".

Totes delectaren els oients i així ho palesaren amb entusiàstiques ovacions, obligant a repetir "El rústec villancet", ja que no era possible el "bis" de totes les composicions, sobretot les que més impressió produeixen sempre.

No cal dir que com a final el mestre Lluís M^a. Millet, junt amb els cantaires, solistes i Subdirectors, foren objecte de calorosos i reiterats aplaudiments.

Acabat el concert, els cantaires de la Secció Choral i els nostres directius, es traslladaren a l'Hotel "La Gaviota", on foren esplèndidament obsequiats pels bons amics de l'Orfeó Seràfic, que en tot moment dedicaren les majors atencions a tots els que tinguérem - el goig de conviure unes hores amb l'Entitat germana d'Arenys de Mar, a la qual desitgem els més esclatants èxits en la seva abnegada actuació.

El retorn a la nostra ciutat es féu també amb el tren especial, que arribà a Barcelona a quarts d'onze de la nit i tots els excursionistes restaren complaguts d'aquesta jornada agradable i memorable.

- - - - -

XV SESSIO CULTURAL. Anà a càrrec, aquesta vegada, del conegut periodista i gran amic de l'Orfeó Català, Sr. Artur Llopis, el qual desenrotllà el tema "Geografia literària i musical d'Europa". Tingué lloc el dia 15 de març a la nit.

Després d'una breu presentació que efectuà Jordi Salvat, el Sr. Llopis inicià la seva conferència.

Europa - digué - posseeix una geografia literària i musical feta de records, de fites i solemnes esteles commemoratives d'escriptors i músics.

Començà tot seguit el seu viatge per Europa, per aquelles ciutats on perdura i és viu el record d'un músic o literat. Després de travessar els Pirineus, s'aturà primerament a Marsella i a Montpeller. Foren evocades les figures d'Alexandre Dumas, Jaume I, el Conqueridor i de Ramon Llull.

Ens trobem ja a la Provença; en ella visqueren llarg temps Van Gogh, Emili Zola i Paul Gariguin. Tarascó ens porta el record d'Alphonse Daudet; Maiano, el de Frederic Mistral.

A través del Delfinat i la Savoia, fem via cap a Suïssa, - país pel qual un dia o altre han passat tots els escriptors i compositors del món, però, excepte Ricard Wagner, cap d'ells no hi ha escrit gran cosa. Wagner, l'alemany que ha viscut més temps fora de la seva terra, residí durant molts anys a Suïssa. La seva obra en quant a lloc de concepció és més suïssa que germànica.

Som ja a Alemanya. Goethe i Beethoven, Schumann i Bach ens porten les impressions més colpidores. Seguint la petjada d'aquests grans homes passem per Frankfurt, Rhin amunt, fins a Bonn. Després - d'aturar-nos a Baden-Baden, portalada de la Selva Negra, ens traslladem a Austria, on nasqué el prodigi Mozart.

Des d'aquí, pel Brenero, passem a Itàlia, país per on gairebé ha passat tot el món. Roma, Florència, Venècia, Màntua, Verona... Recordem les figures de Cristina de Suècia, de Keats, de Shakespeare, de Guido de Monaco, que se'ns féu interessantíssim a través de la narració del Sr. Llopis, Alfieri, Galileo, Miquel Angel... i tants d'altres.

A Itàlia s'acabà el viatge per Europa.

Seguidament i com a complement de la sessió fou projectat el film italià "Les estacions", amb música de Vivaldi, cedit gentilmente per E.N.I.T.

No cal dir com agraïm ben sincerament la col.laboració que el Sr. Llopis portà a JOVENIVOLA i desitgem poder sentir la seva paraula en una altra de les nostres sessions.

II SALO DEL LLIBRE CATALA. Per commemorar la festa de Sant Jordi, JOVENIVOLA organitzà com l'any passat el II Saló del Llibre Català, que fou instal·lat a la sala de lectura de la nostra biblioteca, i va ésser inaugurat el dia 22, al vespre. L'eminent Mestre Carles Riba, a qui hem plorat fa uns dies en la seva sobtada mort, fou qui obrí aquesta Exposició. Féu la història del fenomen llibre -digué- des dels seus orígens, a la Grècia antiga. En féu l'elogi com a instrument d'expressió i de transmissió de les idees de tota la humanitat; va acabà encoratjant a tots els assistents la lectura i expandiment dels nostres llibres. Honorà l'acte amb la seva presència, l'esposa del Mestre Carles Riba i distingida poetessa, senyora Clementina Arderiu.

Aquesta Exposició, en la qual foren també exhibides diverses partitures autògrafes del Mestre Antoni Nicolau, va ésser molt visitada i es clausurà el dia 30 del mateix mes d'abril.

XVI SESSIO CULTURAL. -Patrocinada per la Casa Aixelà, de cinematografia i fotografia, tingué lloc el diumenge dia 12 d'abril darrer la projecció de cinema amateur amb films del nostre cantaire Joan Capdevila i Nogués, dedicada als orfeonistes i socis de l'Orfeó Català. Aquesta sessió desvetllà un viu interès i aplegà una nombrosa concurrència a la sala del Palau de la Música Catalana.

Inicià la vetllada Jordi Salvat amb unes paraules que ens presentaren Joan Capdevila i Nogués com a excel·lent figura del nostre cinema amateur, el qual ha obtingut remarcables èxits amb les seves produccions, que a més li han valgut diverses distincions i premis.

Tot seguit, el conegut cineista Sr. Joan Olivé i Vagés féu un estudi crític de cada un dels films del nostre company. A la primera part es projectaren els següents documentals: "Orfeons a Montserrat", "Festivitat", "Orquestra Filharmònica de Viena", "Un diumenge" i "Homenatge a l'Orfeó Català a l'estadi del C. de F. Barcelona".

No cal dir que tots aquests reportatges foren molt ben rebuts i aplaudits per l'encert amb què havien estat captats per la màquina del nostre Capdevila.

A la segona part, presentà els films en color: "Drums", "La processó de Santa Cristina", "Schmelze" i "Credo". Aquest darrer ens portava cap a diverses esglésies romàniques de Catalunya, junt amb les notes fervoroses del "Credo", de la "Missa del Papa Marcel", de Palestrina. Cal remarcar que el documental artístic "Schmelze" és una veritable filigrana en tots els seus aspectes i ha merescut les més favorables crítiques dedicades a un film amateur.

En totes les seves produccions quedaren ben paleses la mestria, la tècnica i l'originalitat del seu autor, Joan Capdevila i Nogués, que foren destacades pel Sr. Joan Olivé i Vagés en presentar cada un dels esmentats films.

El públic, ben nombrós com hem dit, no escatimà els seus aplaudiments durant tota la sessió i premià així la tasca i el talent de l'amic i company cantaire.

Ens resta donar, ara, les gràcies a la Casa Aixelà, patrocinadora d'aquesta sessió, els ingressos de la qual anaven destinats a la subscripció del projectat monument al Mestre Lluís Millet.

En agrair a Joan Capdevila i Nogués la seva col.laboració a les nostres sessions culturals, esperem tenir ocasió d'admirar-lo altres vegades.

EN MEMORIA DEL MESTRE FRANCESC PUJOL.- Durant el descans del concert del dia 9 d'aquest mes, tingué efecte un simpàtic i emotiu acte a la sala d'assaigs, on es congregaren la Junta Directiva, els Mestres i cantaires de l'Orfeó Català per tal de fer ofrena a la Sra. Xàntipa Sala, Vda. del Mestre Francesc Pujol, de la Medalla de Plata commemorativa del Cinquantenari del Palau de la Música Catalana.

El President, Sr. Fèlix Millet, s'adreçà a la Sra. Pujol i li digué que el Consell Directiu havia pres l'acord de fer-li el lliurament d'aquesta Medalla, i que pel que ella representava, havia d'ésser precisament, dintre el clos d'aquesta sala d'assaigs, que tant evocava la presència i les activitats del qui fou el germà gran dels orfeonistes, el més ferm col.laborador del Mestre Lluís Millet. Li digué, també, que ella ens recordava i ens feia sempre present el Mestre i per això li volíem agrair mitjançant aquest obsequi. "Ja sap - afegí el nostre President- que aquesta casa és i serà sempre la seva i desitgem que per molts anys pugui conviure dins l'escalf i l'afecte d'aquesta gran família, que és l'Orfeó Català".

Seguidament, li lliurà la Medalla enmig dels càlids aplaudiments dels cantaires i de tots els qui es trobaven presents en aquest breu i emotiu acte. La Sra. Pujol fou molt felicitada i agrai la distinció de què havia estat objecte.

MONTSERRAT.- 26 d'abril - Atret pel somris de la Verge, el poble pujà, enfervorit, la muntanya santa de Montserrat per celebrar-hi amb tota solemnitat la festa de la Moreneta.

Aquest any calia donar un relleu especial a la diada de la Mare de Déu: a la seva casa, al cor de la basílica flamejant s'ha via bastit un nou altar, pedra de la muntanya, símbol vivent de la pregària monàstica i de les oracions del poble. El senyor Cardenal -

Eugeni Tisserant presidia patriarcalment les festes montserratines.

Per a donar més esplendor a la commemoració popular de la Mare de Déu, l'Orfeó Català pujà devotament al santuari de la Verge, en romiatge de cants.

Després de la missa conventual que celebrà el Pare Abat i a la qual assistí pontificalment el senyor Cardenal Tisserant, el poble es congregà davant del santuari. Devotament, amb esperit autèntic de veritable fe, es resà la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat, que ens deixà meravellosament escrita el Doctor Torras i Bages. Assistírem a la benedicció que en nom del Sant Pare ens donà el senyor Cardenal.

Immediatament l'Orfeó Català, sota la direcció del Mestre Lluís Mª Millet, interpretà "L'hereu Riera" i "La sardana de les monges". Davant les aclamacions del poble i la insistència amb què ho demanava, s'inicià tot seguit el "Cant de la Senyera", que fou entusiàsticament aclamat, i que el senyor Cardenal Tisserant, el Pare Abat del Monestir, Dom Aureli Mª Escarré i el Pare Abat de Ripoll i Prefecte de la Biblioteca Vaticana, Dom Anselm Mª Albareda escoltaren a peu dret.

Foren, també, executades diverses danses populars catalanes, després de les quals tingué lloc una gran ballada de sardanes.

No cal dir que l'Orfeó Català sent amb goig haver portat la seva cançó als peus de la Moreneta, en la benedicció del nou altar, i haver fet novament palès l'esperit montserratí que li infongué el Mestre Lluís Millet, i que manté sempre viu.

XVII SESSIO CULTURAL.- Tingué lloc el diumenge dia 31 de maig, a la Sala Lluís Millet, i anà a càrrec del Sr. Isidre Magrinyà, el qual desenrotllà el tema "Els Jocs Florals i Mossèn Cinto".

Ens parlà d'aquesta gran figura de la literatura catalana, veritable eix de la Renaixença i dels Jocs Florals.

Jacint Verdaguer, conegut popularment per Mossèn Cinto, aparegué per primera vegada als Jocs Florals l'any 1865. Rebé dos accèssits, que ell mateix llegí: "A la mort d'en Rafael de Casanova" i "Els minyons d'en Veciana". Tenia aleshores vint anys i causà gran admiració. "Sospirs de l'ànima" li donà el triomf l'any 1866.

Fins l'any 1873 no tornem a trobar el sacerdot-poeta de Folgueroles als Jocs Florals; aquesta vegada amb "La batalla de Lepant". El 74 li fou premiat "Sant Francesc s'hi moria", i l'any 77 "La Introducció de l'Atlàntida", "Balada de Mallorca" i "Somni d'Isabel".

Fou l'any 1880 quan Verdaguer obtingué amb "La barretina" l'Englantina de plata.

El 1883, la seva "Oda a Barcelona" sortia triomfant dels Jocs Florals.

Si bé el poeta Mossèn Cinto morí l'any 1902, els Jocs Flo-

rals continuaren premiant-li obres, donant així més relleu a la seva glòria. L'any 1903 fou premiat "Lo parc" que fou presentat per un grup de fidels amics. L'any 1925 el Jurat dels Jocs Florals acordà premiar-li "El plor de la tórtora" com a una de les poesies més belles de tota la història dels Jocs Florals.

Gairebé totes aquestes poesies foren llegides en el transcurs de la conferència per Emili Vendrell i Jordi Salvat.

Per gentilesa del Sr. Ramon Rucabado, en acabar fou admirada l'Englantina de plata que guanyà Mossèn Cinto en els Jocs Florals de l'any 1880.

La dissertació resultà molt agradable i el Sr. Magri-nyà rebé els aplaudiments i felicitacions de tots els que hi as- sistiren.

Concert als socis protectors de l'Orfeó Català

13 juny 1.959

Dos concerts ha ofert aquest any la nostra Secció Choral als senyors socis protectors de l'Orfeó Català. El segon es celebrà la nit del dissabte, 13 del prop-passat mes de juny, a la sala del Palau de la Música Catalana, que s'emplenà de gom a gom.

Gairebé com una continuació del concert-homenatge dedicat darrerament a l'insigne Mestre Antoni Nicolau, en el programa d'aquesta nova actuació dels nostres cantaires destacaven obres tan assenyalades com "Cançó de la rosa", "Cançó de la Moreneta", "Cançó del Pelegrí", "Salve Montserratina" i "La mort de l'escolà", en la segona part; i "Teresa" i el "Divendres - Sant", en la part que cloqué el concert.

Les altres obres interpretades, foren: "Les dotze van tocant", de Pérez Moya; les "Set Cançons Populars Catalanes" harmonitzades pel mestre E. Toldrà; "L'hereu Riera", de Cumelles Ribó, i la "Pregària a la Verge del Remei", del Mestre Lluís Millet.

Podem afirmar que tota la vetlla fou un seguit de veritables ovacions, puix que cada una de les obres executades pels nostres orfeonistes sota la direcció del mestre Lluís Me Millet, obtingué una franca i fervorosa acollida, especialment les excel·lents composicions del Mestre Nicolau, amb el "bis" sempre obligat de la "Cançó de la Moreneta", i la "Pregària a la Verge del Remei", del Mestre Millet, que igualment captiva tots els públics.

Els solistes foren els mateixos esmentats en els recenters concerts i, al final del que ara ressenyem, una llarga ovació fou dedicada al mestre Lluís Me Millet i als seus col·laboradors tots, amb la qual cosa els nostres socis i amics que assistiren a l'audició, feren palesa la complaença i la seva satisfacció en constatar la vigoria, la perfecció i la continuïtat de l'Obra del nostre estimat Orfeó Català.

SOPAR DE GERMANOR.- El diumenge, dia 14 de juny, es celebrà com cada any el sopar de germanor de JOVENIVOLA, que commemorava enguany el IV aniversari de la nostra publicació.

Els assistents al sopar no foren tan nombrosos com en anys anteriors; amb tot ens reunirem una cinquantena de comensals, sota la presidència del Sr. Fèlix Millet i Maristany i del Mestre Lluís Mª Millet.

El sopar, esplèndidament servit pel Sr. Anicet Vergés, transcorregué amigablement i el bon humor regnà sempre entre els comensals.

Cap al final Jordi Salvat pronuncià unes paraules donant compte de la tasca realitzada durant el curs; féu un brindis a llaor del nostre President, Sr. Fèlix Millet, veritable forjador de l'èxit obtingut en les festes commemoratives del cinquantenari del Palau de la Música Catalana, i demanà als altres membres de la Junta Directiva, que ens acompanyaven, que fessin palès a tot el Consell Directiu el desig dels cantaires de l'Orfeó Català per tal que fos concedida la Medalla d'Or del cinquantenari al Sr. Fèlix Millet.

El President ens dirigí unes paraules, glossant les pronunciades per Jordi Salvat, i ens donà consignes i consells, per tal que JOVENIVOLA continuï amb l'empremta forta i l'impuls renovador dels seus primers dies.

També parlaren els Senyors Mateu Piguillem i Isidre Marginyà; el primer llegí unes notes que formen part del present número, i el segon s'adherí a la petició de la Medalla d'Or per al nostre President.

Per acabar, Mª Dolors Millet, posà unes branques de llorer als peus del bust del Mestre Lluís Millet, que presideix la Sala, i el bon amic i soci Sr. Antoni Closas, féu lectura d'una poesia al·lusiva a l'acte que commemoràvem.

X.

= = = = =

SECCIÓ FILOLÒGICA

Ús correcte de paraules

- AVANÇAR Moure endavant alguna cosa, en sentit concret o figurat: "Avançar un peu". "Avançar una idea". "Ell el va avançar cent metres".
- AVANÇAMENT "L'avançament de les ciències". "Estic satisfet de l'avançament del noi en els estudis"
- AVENÇAR Estalviar diners. Progressar.
- AVENÇ "Aquest any hem fet un avenç de mil pessetes." "El negoci ens ha fet un avenç (progrés) molt notable".
- COVA Cavitat subterrània. "La cova del drac".
- COVE Cistell. "Cove de roba".
- FULLEJAR De full. Acció de passar els fulls d'un llibre.
- FULLETÓ Castellà: "Folletín". És dolent: fulletí, follet.
- FOLLEJAR De foll, boig, Follejar, o bogejar.
- FOLLET Esperit entremaliat i faceciós. "Foc follet"
- LLANÇAR Deixar anar alguna cosa amb fort impuls: "Llançar la pedra i amagar la mà".
- En sentit figurat: "Llançar un negoci a prova".
- En sentit pronominal: "Llançar-se a una empresa, a una aventura, etc.
- En terme judicial: "Llançar algú del pis, els mobles al carrer". Castellà: Deshaucio.
- LLANÇAMENT "Llançament de disc, d'una nau". També: Deshaucio.
- LLENÇAR Tirar a terra alguna cosa per desfer-se'n: "He llençat les sobres, els papers, etc." "Això només serveix per a llençar".
- TAULADA De taula. Entaulat, entaular-se. Taulell, tauler.
- TEULADA De teula. "A la teulada hi ha goteres".
- TAÇA Mot erroni en lloc de TASSA.
- TASSA Vas generalment de porcellana. Tasseta, tassó.
- TAXA Preu de taxa. Taxar alguna cosa.
- LLIURA Unitat de pes. "Això pesa una lliura". Lliura esterlina.
- LLIURAR Castellà "entregar", "librar" "Hem lliurat el títol de soci". "L'exèrcit ha lliurat la ciutat".
- LLIURAMENT Acció de lliurar. "Lliurament d'una quantitat".
- LLIURE Que no depèn d'altri. "La ciutat lliure, home lliure".
- LLIUREMENT Llibertat. "Hem parlat lliurement."
- VOLTERETA Tombarella, capgirell, giravolt, figuereta.
- VUELAPLUMA, A A rajaploma. "He escrit a rajaploma".
- MACHACON Pesat, enutjós, porfidiós.

N O T I C I A R I
=====

TITOL D'HONOR. Transcrivim a continuació el nomenament de Soci d'Honor que la Junta Directiva de l'Orfeó Donostiarra ha atorgat a l'Orfeó Català, i el de Director d'Honor al nostre Mestre Lluís M. Millet. JOVENIVOLA es complau de publicar en les seves pàgines el text literal d'aquests nomenaments que tant ens omplen de satisfacció:

"La Junta Directiva del Orfeón Donostiarra de mi Presidencia accidental, transmite al Orfeó Català un saludo de hermandad en la fiesta con la que conmemora el 50 aniversario del Palau de la Música Catalana.

Y en señal de agradecimiento a la emocionante acogida que brindó a nuestra Coral en su reciente viaje, acordó nombrar al Orfeó Català SOCIO DE HONOR del Orfeón Donostiarra y a su Director actual, el eminente Maestro - Lluís Maria Millet, DIRECTOR DE HONOR, centrando así en los hombres de hoy toda la admiración que siente por quienes fueron sus maestros y "cantaires" en su larga y brillante vida artística.

Al enviar los diplomas que acreditan dichos nombramientos, queremos que todos nos consideren presentes en su brillante fiesta.

San Sebastián, 14 de marzo de 1959.

El Presidente del Orfeón Donostiarra"

=====

Ens plau de fer saber als nostres lectors que novament hem tingut el goig de saludar la rellevant personalitat, Mr. Gustave Bret, el gran amic de l'Orfeó Català que no sap estar-se de visitar-nos cada vegada que té ocasió de traslladar-se a Barcelona. Mr. Bret realitzà un viatge turístic per terres hispàniques, del 24 d'abril al 10 de maig. Durant la seva estada a Barcelona ens acompanyà en l'importantíssim acte, que es celebrà a Montserrat el 26 d'abril, i assistí al concert del dia 9 de maig, dedicat al Mestre Antoni Nicolau.

Es realment commovedor de constatar l'afecte que Mr. Bret sent per la nostra Entitat i els seus components tots, al qual nosaltres corresponem ben sincerament.

=====

ERNESTINA CREIXELL, VDA.DE MULLOR.- La diada darrera de Sant Joan, morí aquesta cantaire exemplar de l'Orfeó Català, que ho fou des de l'any 1914 fins que les seves forces li van permetre d'ocupar el seu lloc en les files actives de la nostra Institució coral. Tots els cantaires recordaran la seva lletra de comiat, tendra, emocionada, plena d'amor per la nostra obra. Tots la veiem encara entre nosaltres, i el seu exemple ple de fidelitat absoluta, ens estimula i ens recomforta. Potser algun dia intentarem parlar d'ella amb més calma.

Recordem, només, avui, que per la seva devoció sempre viva per a la nostra Entitat, la Junta Directiva li va concedir el distintiu d'or, que li fou lliurat en l'excursió de fi de curs a Poblet, efectuada l'any 1955, quan feia molt poc temps que el seu estat de salut l'havia obligada a separar-se de la nostra Secció Choral.

Que Déu hagi acollit al seu si, l'ànima de la fidelíssima cantaire.!

- - - - -

Es amb vivíssima dolor que us assabentem del traspàs del Sr. Josep Cardona i Garcia, pare d'Osvald Cardona i Roig, membre del nostre Consell Directiu. A ell i a tota la seva condolida família els acompanyem en el dolor que els afligeix.

- - - - -

El divendres, dia 29 del passat mes de maig, morí a la nostra ciutat l'il·lustre Mestre Frank Marshall. Figura del més alt relleu dintre la vida musical barcelonina, va formar, a l'Acadèmia que porta el seu nom, originàriament d'Enric Granados, gran nombre de pianistes, alguns dels quals han guanyat - el més sòlid prestigi.

Que Déu el tingui a la seva Glòria!

= = = = =

Premis i distincions als cantaires. - Com sigui que l'excés d'originals per al present - número de JOVENIVOLA ens obliga a deixar per al pròxim la ressenya de la diada de fi curs, celebrada el dia 12 de l'actual mes de juliol a Blanes, ens limitarem avui a esmentar els cantaires que, per llur constància i assiduitat a les tasques del nostre Orfeó, foren recompensats després del dinar de germanor que tingué efecte durant aquella esplèndida jornada, dedicada per la Junta Directiva a la nostra Secció Choral.

Corresponent al Crus de 1957: CARME JOVÉ CUSIDÓ, obsequi d'un braçalet, i ERMENGOL BIGAS, una cartera i bitllet, ambdós per posseir ja tots els premis de consuetud. El Sr. Bigas no pogué assistir personalment a l'acte, per tenir una germana greument malalta, a la qual desitgem un prompte millorament.

Corresponent al Curs 1958: Distintiu d'or a AURORA GRAU I FONT, per fer més de 50 anys que pertany a la Secció Choral, i a MERCE SALÓ i RAMON, per haver complert 25 anys de permanència activa, amb un promig de 10 o menys faltes per any.

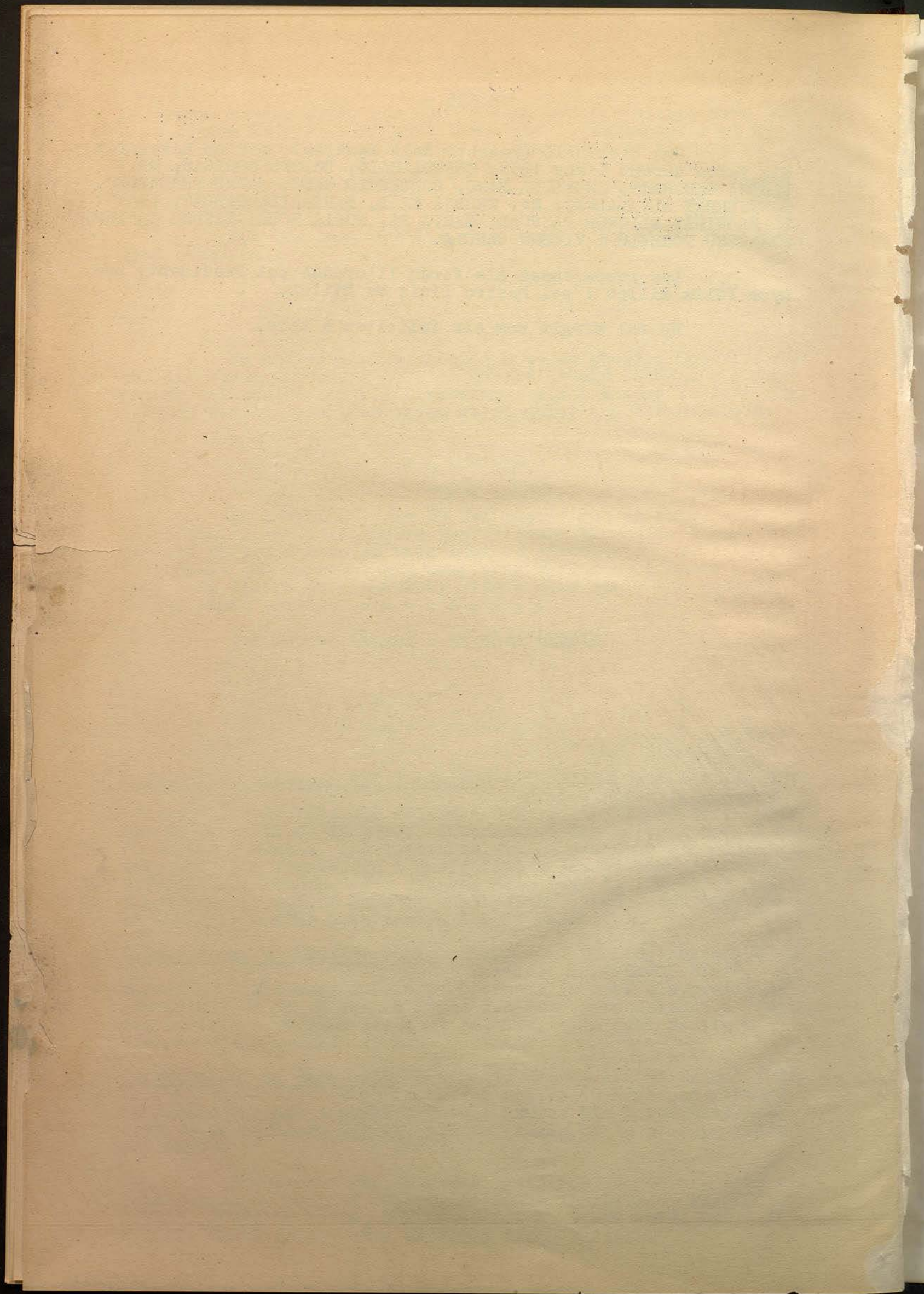
Un obsequi als següents cantaires que durant tres anys consecutius no han fet cap falta: SÒNIA ALBALADEJO, FRANCESCA JAURES, JOANA POBLADOR, CONCEPCIÓ RUEDA, CARME JOVÉ, MARIA DOLORS MILLET, MERCE SALA, JORDI SALVAT i RAMON GABARNET.

Una distinció (retrats dels Mestres), per no haver fet cap falta durant l'any 1958: TERESA SALÓ, DOLORS BOHIGAS, M^a. LLUISA GABARNET, ANGELINA MIRÓ, CONCEPCIO RIUS, CARME VERDAGUER, MONTSERRAT ALBALADEJO, M^a. TERESA BIAL, MARGARIDA FARGAS, VICENTA MAGRIÑA, ELIONOR PASCUAL, MARIA PI, NÚRIA SOLÀ; MANUEL CABERO, FRANCESC TORELLÓ i VICENS GARCIA.

Les recompenses els foren lliurades pel President, senyor Fèlix Millet i pel Mestre Lluís Mª Millet.

No cal afegir com els felicitem a tots.

= = = = =

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

1901

1902

1903

1904

1905

1906

1907

1908

1909

1910

1911

1912

1913

1914

1915

1916

1917

1918

1919

1920

1921

1922

1923

1924

1925

1926

1927

1928

1929

1930

1931

1932

1933

1934

1935

1936

1937

1938

1939

1940

1941

1942

1943

1944

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

1975

1976

1977

1978

1979

1980

1981

1982

1983

1984

1985

1986

1987

1988

1989

1990

1991

1992

1993

1994

1995

1996

1997

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

2022

2023

2024

2025

2026

2027

2028

2029

2030

2031

2032

2033

2034

2035

2036

2037

2038

2039

2040

2041

2042

2043

2044

2045

2046

2047

2048

2049

2050

2051

2052

2053

2054

2055

2056

2057

2058

2059

2060

2061

2062

2063

2064

2065

2066

2067

2068

2069

2070

2071

2072

2073

2074

2075

2076

2077

2078

2079

2080

2081

2082

2083

2084

2085

2086

2087

2088

2089

2090

2091

2092

2093

2094

2095

2096

2097

2098

2099

2100

2101

2102

2103

2104

2105

2106

2107

2108

2109

2110

2111

2112

2113

2114

2115

2116

2117

2118

2119

2120

2121

2122

2123

2124

2125

2126

2127

2128

2129

2130

2131

2132

2133

2134

2135

2136

2137

2138

2139

2140

2141

2142

2143

2144

2145

2146

2147

2148

2149

2150

2151

2152

2153

2154

2155

2156

2157

2158

2159

2160

2161

2162

2163

2164

2165

2166

2167

2168

2169

2170

2171

2172

2173

2174

2175

2176

2177

2178

2179

2180

2181

2182

2183

2184

2185

2186

2187

2188

2189

2190

2191

2192

2193

2194

2195

2196

2197

2198

2199

2200

2201

2202

2203

2204

2205

2206

2207

2208

2209

2210

2211

2212

2213

2214

2215

2216

2217

2218

2219

2220

2221

2222

2223

2224

2225

2226

2227

2228

2229

2230

2231

2232

2233

2234

2235

2236

2237

2238

2239

2240

2241

2242

2243

2244

2245

2246

2247

2248

2249

2250

2251

2252

2253

2254

2255

2256

2257

2258

2259

2260

2261

2262

2263

2264

2265

2266

2267

2268

2269

2270

2271

2272

2273

2274

2275

2276

2277

2278

2279

2280

2281

2282

2283

2284

2285

2286

2287

2288

2289

2290

2291

2292

2293

2294

2295

2296

2297

2298

2299

2300

2301

2302

2303

2304

2305

2306

2307

2308

2309

2310

2311

2312

2313

2314

2315

2316

2317

2318

2319

2320

2321

2322

2323

2324

2325

2326

2327

2328

2329

2330

2331

2332

2333

2334

2335

2336

2337

2338

2339

2340

2341

2342

2343

2344

2345

2346

2347

2348

2349

2350

2351

2352

2353

2354

2355

2356

2357

2358

2359

2360

2361

2362

2363

2364

2365

2366

2367

2368

2369

2370

2371

2372

2373

2374

2375

2376

2377

2378

2379

2380

2381

2382

2383

2384

2385

2386

2387

2388

2389

2390

2391

2392

2393

2394

2395

2396

2397

2398

2399

2400

2401

2402

2403

2404

2405

2406

2407

2408

2409

2410

2411

2412

2413

2414

2415

2416

2417

2418

2419

2420

2421

2422

2423

2424

2425

2426

2427

2428

2429

2430

2431

2432

2433

2434

2435

2436

2437

2438

2439

2440

2441

2442

2443

2444

2445

2446

2447

2448

2449

2450

2451

2452

2453

2454

2455

2456

2457

2458

2459

2460

2461

2462

2463

2464

2465

2466

2467

2468

2469

2470

2471

2472

2473

2474

2475

2476

2477

2478

2479

2480

2481

2482

2483

2484

2485

2486

2487

2488

2489

2490

2491

2492

2493

2494

2495

2496

2497

2498

2499

2500

